

ב וועדים. פ"י מלומדר מלווע נכלט, תורה אוו קוצר מנין תלמוד לומר ^טקציך. אין לי אלא תבואה קטנית מנין תל' דס' טו טוקול מלוע נכלט לאו וועליטם. וכא את אמרת ארצכם. אילנות מנין תלמוד לומר שדק. תען ז' יורען ווועים וווער אילן שען לנטט מילנט, שורען אילן באחתה והווער ^טמן הרצנים לוקה ארכבעם. אמר רב כיוערא בחריב לא תורע קריום וועים, פ"ג פלאה, ^טכרמך כלאים. עיקר כרמך לא תורע כלאים. אמר רב כי יונן קפודקיא בעא קומי טהילנות נמי מינן נפלה:

ברכת כהן

כללים (ויקרא ט) זרע של תבואה או ירק וזרע אילן מורה לזרען כאחת (ט) כרומפרש טעמא ל�מן דוריית אלין אין קרייז דורייה משום דעתך בני אדם לזרע אילן אלא לנטוע: זרע של תבואה או ירק: מן החוץנים. שם דורייז הagen: לוקה ארבעים. משום כלאי הכרם ואורחותה מלא תזרע כרמן כלאים (דבירים ככ) וכדרומפרש ר' טעמה דוגה"כ הוא דוחייב בהכי עז' דכבעלמא אין זרע אילן קרוין זרים: עיקר כרמן לא תזרע כלאים. התורה הקפידה שהכרם לא ווצר עי' כלאים (ט) והינו בורוית החרצין עם זרע אחר (ז). לא חימא כיון שאין זרעי אילן קרוין זרים הא דאמר קרא לא תזרע כרמן כלאים ע"כ ה'ק לא תזרע זרע בכרכם נתוע שעי' בן היה כלאים בכרכם: תמן אמרין זרעי אילן קרוין זרים וכו'. ס"א זרעי אילן אין קרוין זרים (ז). מדרתניא זרויין זרים זרוי אילן כאחת: וכזה את אמר זרעי אילן קרוין זרים (ט). יתכן לומר דקי אסומאת אוכילן דתניא

את ה指挥ת הדרכם והרשותם את הווועדים עצם היו קטנים
מכובאר ברכבתים פ"א מחלכות כלאים ה"ח: (ז) עפ"י פ"י
מלכבים לתחום כהנים: (ו) וכן פסק הרוכבם בפ"א מחלכות
כלאים ה"ז "ומותר לו רוע ורועל יאלן כאחד וכן מותר לעבר
רשי אלנות ולווען באחד שאין לך כלאים באילנות אלא הרכהה
ולכלבד". והראב"ד שם השיג עלי הורכת מירושלמי לאלים דאסור
ולזרע ורעים וחורי אילן כאחד עפ"ש. ובתב החזו"א כלאים ס"ג נ'
ונוראה דרכך לעת החזו"א "ונוראה רוע ורועל זרע של תבואה אין בה
הזהה"ת. (ז) וזאת חזרה של אילן עם זרע ורועל זרע של תבואה אין בה
איסור כלאי ורעים מה"ה, עפ"ש שאין כוה שינוי מודרך בגין כי
אמר ברושלמי פ"ק רספה זרען ורעים וחורי אלון מודרבן. וזה י"ד
אלאן ואירוע אלא נטעיה, עפ"ז חוץ איש שם סקי"ב). ובתב החזו"א
ס"ג דצ"ה כתוב להזיר לזרע ורעים וחורי אילן בחורי. וכותב החבו"י
הגר"א בשווי שם ס"ק ה כתוב שהוא טיש בטור, והטני ס"ק ב' ב
כתב שטורן ס"ל בהראב"ד, וגם דעת הכהן ה"ח והשנ"ץ לאסור בא"ז
ריעת ורעים וחורי אילן, ובחו"א שם הסכים להבנת הש"ץ והטני
בדעת הטור אך פסק להלכה להדר, עפ"ש: (ט) עפ"ז ריבכ"ז
רושלמי לאלים פ"ח ה'א. ובכ"מ פ"א מחלכות לאלים ה"ז במראה
פנסים לאלים שם פריש רעיק כריך הינו החוץן, עי"ש:
(ז) דברי ר"ז אלו נאמנו ברושלמי לאלים שם אליבא דרי יונתן
לאלה ס"ל כר' יASHIA דאמר דאיינו חייב משום כלאי הכרם עד שיזרע
טהה ושוערה וחרצן במפלות זי, ולפירוש זה הנמצא דוגם לר' יונתן
ר' יASHIA, דלא' יASHIA אינו חייב בורע בכרם וגטו ולר' יונתן
חייב בורעה במפלות זי כלומר ביחס אחד שר' במן אחד וחוץן.
כתוב הראב"פ בכלאים שם דמר"ז שמעין ואדם רע תבואה בתוך כרם
טוטו אינו חייב והשיג עלי החזו"א כלאים ס"ג סקי"ב. ודעת
התוס' בקדושון לט ע"א דיה לא קרייל דבאה נמי פליינ' ר' יונתן
ר' יונתן כריך הכתוב, וכן הגנה בגמ' חמן מיעט הכהוב וכור' הכא
ונוסקים בעניין טומאה אוכלים (המן). ובירושלמי לאלים פ"ח ה"א הובא
תבאה) ועל מלכאים (המן). ובירושלמי לאלים פ"ח ה"א הובא
רומי'ם והשם איתא זטמן אין קרוים... הכא קרוים ורעים, עז'י
ערובה הראה: (ט) ריש וואפ' ומפני משה (ז) וכן ממעם באבור
ונגיד'א לשוע"ז י"ד ס"י רצ'ה סקי"ב) מפרשים לדענן השר ורעים
כלומר פרות אריכים הקשר ע"ז משקה ושם ורעני אילן
חרום "מכל האוכל אשר יאכל אשר יכוא עליו מים יטמא" וכל
ווכלן במשמע (זהה דהוזר פ██וק שני לענין זרע הנטמא מרש

ב. מ"י סס כ"ג אלילות מניין ח"ל שך, א"כ מה ח"ל קזיה, לומר לך סמ"ג כס. מה קזיר מיוחד שנידולו מן הארץ ולקיטוון נא' ומכניסו לקיום חיוב בפאה, אף כל ביצוא בו חייב: ס"ג והחורע זעירים כלטוס ס"ז עמי נצאנצאות כס. סופ"ע עם החזרניים לוקה: ס"ג חמן אמרין וריעי אליך אין קריין ורעים. פ"י מדוממר לודוע בכלכם, תורה אוור ייז"ד ר' לאה טפי"ב.

רבינו יוסי תמן אמרון ז' **קוץן** מניין תלמוד י' **למה** מיט' טקלו ללווע מכם חילו ולייס ולט' הילוותם. ובא את אמרת ז'ך לכתם מילנטם, שורען אילן קרים ווועם, פ' גט פלה, ז' בפרק כלאים. עיקר ס' קטלנט נמי פיבן נפה:

השורשים כגון פולין, נמצאו לפירוש רשי' דעוקר ותולש מיר' בקוניות ובירוק כפולין ועדשים ובצלים ולא בתבואה, דתבואה אורה בקדידה דוקא, והגמ' מזכיר להא בריתא לומר דרי' יוסי מורה בה כדי ואורה לעקרו ולתולש ולהלישן וזה קדרון, (וע"כ ר' יוסי היה לא דרבנן לא צרך קרא רשי'). והרואב' ד' בפירושו לתרות הרים (הובא בדרכ' אמונה פ"א בה"ל ד"ה אחד הקצין) הקשה דמהא דקחני בתורת הרים אחורי דמרבי עוקר ותולש, אך לי אלא תבואה וכור' (והיינו אך בריתא דירושלמי כאן) משמע עוקר ותולש בתבואה מיידי והוא לאו אורה בעקריה ותולישה. והנה התוס' בחולין שם ד"ה עוקר ונמיין כתבו יואציגרין תרי קרארי מושום דעוקר הוא קצת אורה מה טפי מותולש', ולכאורה תמהה דהא עוקר מיידי בכונן עדשים ותולש בכונן פולין, וכי יותר אורה למייקר עדשים מלהלוש פולין. וע"כ התוס' הק' גני ובתבואה של לר' יוסי דעוקר ותולש אינם ידיביכם כיון דתורה יהו לאו אורה ע"ה, מ"מ כיון דחולש הר' קצת לה בעקר עודשים, אבל חולש כפולין ס"ד לפטור כיון שטמקין לה לאו אורה ע"ה כלל, ובכארואה הוודוק, ובדרך אמונה שם בתבואה לאו אורה ע"ה כלל, ובכארואה הוודוק, ובדרך אמונה שם כתוב לשב קשות הרואב' ד' רדא דקטר בgeom' מורה ר' יוסי במידי אורה הינו בתבואה שלפעמים אורה בעקריה ותולשה ועוד תחביב בפהה ולקט כנ' איתא בריש המכל דתמן מקום שנגן להזון ימazor לעצבר עזבון. (ונ"כ בTHON' אשיערת ר' ז' פ"ג ב' ח' ד. נספחים לפט' החווע חרבנים עם החטאים. וכן פט' קפ"ה נמל' האג'יך ק"ד קרי' ר' לוי קק' ק"ה מסירוחלמי פון.

דיה וארך). ועפ"ז יתישבו גם בדברי התווים הדתוים מפרשים דעוקר וחולש בלבנהה מיידי, ואכזרי דרבתואה יוזר אוורהה לעוקר מהללווש ואילו תרי קראוי ה"א דעוקר במקומות שנางו לעוקר חיבר וחולש אפי' במקומות שנגנו כן ייטר דאיינו כ"כ אוורהה (ולפירוש רשי' עדין צ"ע). וביפ"ע בחולין שם וכובורות כד משמעו דמפרש הדיווחשלמי כאן דמרכה עוקר וחולש בתוכואה ואע"ט דלאו אוורהה אלא בקצירה, היינו דוקא בפה, והגמ' בחולין מיידי בלקט, ובלקט בתבואה אינו חיב אל בקצירה, ובמידי אוורהה בקיוטף חיב נמי בקיוטף, וכ"כ הראב"ר בפיוישו לחדוך פ' קודושים פ"ב ורש"ס פ"ד ה"ז, והיינו ממש דיש שם רובי לנען פאה או מיעוט לענן לקט. ובמפענ"א (כ"י) כתוב דכתהולש דבר שאין דרכו להלוש, אמרין דהשבלים הנשברים, מחתמת השניר נפלו, והו כמחמת אונס. ועיין בריך אמרה שם מ"ש רבעת הרובב"ם. ולקמן פ"ג ה"ג אות טג. ובריש משאנץ בפיוישו לחדוך כתוב במקומות עוקר "חצדי" או "עוצד" מניין (יעין בש"ג) והיינו חותך בוגון במקומות בגול, ובדרה' קטנית מניין פרש "שדרך לעוקר ולא בקצירת המגל": (יב) כן כתוב המלכבים בפיוישו לחדוך כתנים. ובקן דהה אצטיך קרא ד"ל קצזר" למודרש לעיל ה"ג ואינו מיתור. ושם ייל דהכי דרשין, דכלואורה מסתבר ודלענן איסור כלו השדה אחר תחלה הקזירה אין להקל אם הוא קוצר או עוקר את סוף שדהו דהכל אסור, וילפנין קזירה המחייבת מקזרה האסורה מה קזרה האסורה אשר הקוצר ואחד העוקר אף קזרה המחייבת שדהו בפה דהיגיון תחלה הקזרה בין הקוצר ובין העוקר חיב: (יג) שנות אלהו, דיל' כשאולכים